

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

6. prosince 2018 *

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Evropský zatýkací rozkaz a postupy předávání mezi členskými státy – Evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu odnětí svobody – Obsah a forma – Článek 8 odst. 1 písm. f) – Neuvedení doplňujícího trestu – Platnost – Důsledky – Účinek na držení ve vazbě“

Ve věci C-551/18 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hof van Cassatie (Kasační soud, Belgie) ze dne 29. srpna 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 29. srpna 2018, v řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného proti

IK,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně Soudního dvora vykonávající funkci předsedkyně prvního senátu, J.-C. Bonichot, E. Regan (zpravodaj), C. G. Fernlund a S. Rodin, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k žádosti předkládajícího soudu ze dne 29. srpna 2018, došlé Soudnímu dvoru dne 29. srpna 2018, o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení v souladu s článkem 107 jednacího řádu Soudního dvora,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. října 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za IK P. Bekaertem, advocaat,
- za belgickou vládu C. Van Lul a C. Pochet, jakož i J.-C. Halleuxem, jako zmocněnci, ve spolupráci s J. Maggio, odbornou poradkyní,
- za Irsko G. Hodge, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Mullan, BL,
- za nizozemskou vládu J. M. Hoogveldem a J. Langerem, jako zmocněnci,
- za polskou vládu J. Sawickou, jako zmocněnkyní,

* Jednací jazyk: nizozemština.

– za Evropskou komisi R. Troostersem, jako zmocněncem,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 8. listopadu 2018,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 8 odst. 1 písm. f) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu v Belgii, který byl vydán dne 27. srpna 2014 belgickým soudem proti IK za účelem výkonu trestu odnětí svobody spolu s doplňujícím trestem spočívajícím v podřízení („terbeschikkingstelling“/„mise à disposition“) odsouzeného moci strafuitvoeringsrechtbank (soud pro výkon trestů, Belgie) v tomto členském státě.

Právní rámec

Unijní právo

Listina

- 3 Článek 47 první a druhý pododstavec Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) stanoví:
„Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.

Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován.“

- 4 V článku 48 odst. 2 Listiny se stanoví:

„Každému obviněnému je zaručeno respektování práv na obhajobu.“

Rámcové rozhodnutí 2002/584

- 5 Body 5 až 7 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 uvádějí:

„(5) [...] [Z]avedení nového, zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. [...]

(6) Evropský zatýkací rozkaz zavedený tímto rámcovým rozhodnutím je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.

(7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání [podepsané v Paříži dne 13. prosince 1957] nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 [SEU] a článku 5 [SES]. V souladu se zásadou proporcionality ve smyslu [posledně uvedeného článku] toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.“

6 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [SEU].“

7 Ustanovení čl. 2 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz lze vydat pro činy, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců, nebo byl-li již uložen trest nebo ochranné opatření, pro tresty nebo ochranná opatření v délce nejméně čtyř měsíců.“

8 Články 3, 4 a 4a rámcového rozhodnutí upravují důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu.

9 Konkrétně čl. 4 body 4 a 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví:

„Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu:

[...]

4. jsou-li trestní stíhání vyžádané osoby nebo výkon trestu podle práva vykonávajícího členského státu promlčeny a jednání spadá do pravomoci tohoto členského státu na základě jeho vlastního trestního práva;

[...]

6. byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem.“

- 10 Článek 8 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Obsah a forma evropského zatýkacího rozkazu“, stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:

- a) totožnost a státní příslušnost vyžádané osoby;
- b) název, adresu, číslo telefonu a faxu a e-mailovou adresu vystavujícího justičního orgánu;
- c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem podle článků 1 a 2;
- d) povahu a právní kvalifikaci trestného činu, zejména s ohledem na článek 2;
- e) popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu;
- f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu;
- g) popřípadě jiné následky trestného činu.“

- 11 Článek 15 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Rozhodnutí o předání“, stanoví:

„1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.

2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné k tomu, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.

3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.“

- 12 Článek 27 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Případné stíhání za jiné trestné činy“, zní následovně:

„1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které učinily stejné oznámení, předpokládá, že byl udělen souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody za jiný trestný čin, než pro který byla předána, a kterého se dopustila před svým předáním, neuvede-li v konkrétním případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.

2. Kromě případů uvedených v odstavcích 1 a 3 nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než pro který byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.

3. Odstavec 2 se nepoužije v těchto případech:

[...]

4. Žádost o souhlas se předá vykonávajícímu justičnímu orgánu společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2. Souhlas se udělí, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím. Souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4. Rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti.

V případech uvedených v článku 5 musí vystavující členský stát poskytnout stanovené záruky.“

- 13 Vzor formuláře evropského zatýkacího rozkazu, který je uveden v příloze rámcového rozhodnutí 2002/584, obsahuje mimo jiné písmeno c), nadepsané „Údaje o délce trestu“, jehož bod 2 ukládá vystavujícímu justičnímu orgánu uvést „[délku] uloženého trestu odnětí svobody nebo nařízeného ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody“.

Belgické právo

- 14 Článek 95/2 wet betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten (zákon o vnějším právním postavení osob odsouzených k trestu odnětí svobody a o právech přiznaných obětem v rámci podmínek výkonu trestu), ze dne 17. května 2006 (*Moniteur belge* ze dne 15. června 2006, s. 30455), ve znění wet betreffende de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank (zákon o podřízení moci soudu pro výkon trestů), ze dne 6. dubna 2007 (*Moniteur belge* ze dne 13. července 2007, s. 38299), stanoví:

„§ 1. Podřízení odsouzeného [...] moci soudu pro výkon trestů počíná běžet odpykáním hlavního trestu.

§ 2. Soud pro výkon trestů rozhodne před odpykáním hlavního trestu v souladu s postupem podle oddílu 2 o tom, zda odsouzený, který byl podřízen jeho moci, bude zbaven osobní svobody, nebo bude propuštěn s uložením soudního dohledu.

[...]

§ 3. Odsouzený, který je podřízen moci soudu pro výkon trestů, bude zbaven osobní svobody, pokud hrozí, že se dopustí závažných trestných činů spočívajících v zásahu do fyzické nebo psychické integrity třetích osob a není-li možno tomu zabránit uložením zvláštních podmínek při propuštění se soudním dohledem.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 15 Na základě rozsudku vynesného v kontradiktorním řízení hof van beroep Antwerpen (odvolací soud v Antverpách, Belgie) ze dne 1. února 2013 byl IK, belgickému státnímu příslušníkovi, uložen hlavní trest odnětí svobody v délce trvání tří let za trestný čin sexuálního obtěžování bez použití násilí či výhrůžek vůči nezletilé osobě mladší šestnácti let (dále jen „hlavní trest“). Týmž rozsudkem a z důvodu téhož trestného činu byl dále uložen doplňující trest, a to podřízení odsouzeného moci strafuitvoeringsrechtbank (soud pro výkon trestů) na dobu deseti let (dále jen „doplňující trest“). Podle belgického práva tento trest počíná běžet odpykáním hlavního trestu a strafuitvoeringsrechtbank (soud pro výkon trestů) před odpykáním hlavního trestu rozhodne o tom, zda odsouzený, který byl podřízen jeho moci, bude zbaven osobní svobody, nebo bude propuštěn s uložením soudního dohledu.

- 16 Vzhledem k tomu, že IK opustil Belgie, vydal příslušný belgický vystavující justiční orgán proti této osobě dne 27. srpna 2014 evropský zatýkácí rozkaz za účelem dodání do výkonu trestu. Evropský zatýkácí rozkaz uváděl hlavní trest, povahu a právní kvalifikaci trestných činů, jakož i použitelná právní ustanovení, a obsahoval shrnutí skutkového stavu. Neuváděl však doplňující trest, který byl dotčené osobě rovněž uložen.
- 17 Po zatčení IK v Nizozemsku odsouhlasil rechtbank Amsterdam, internationale rechtshulpkamer (senát pro mezinárodní soudní spolupráci soudu v Amsterdamu, Nizozemsko) rozhodnutím ze dne 8. března 2016 předání navrhovatele do Belgického království za účelem výkonu trestu odnětí svobody na belgickém území za trestný čin, v souvislosti s kterým bylo jeho předání vyžadováno.
- 18 Dotčená osoba byla následně předána belgickým orgánům a vzata do vazby. Toto držení ve vazbě bylo založeno na jejím odsouzení k hlavnímu trestu, jehož konec výkonu byl stanoven na 12. srpna 2018, jakož i k doplňujícímu trestu, který spočíval v podřízení této osoby moci soudu pro výkon trestů na dobu deseti let.
- 19 Dne 21. června a 19. července 2018 rozhodl strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen (soud pro výkon trestů v Antverpách, Belgie) o podřízení IK jeho moci. V průběhu tohoto řízení IK tvrdil, že se předání ze strany nizozemských orgánů nemůže vztahovat k doplňkovému trestu a že tento soud nemůže za účelem výkonu tohoto trestu naříditi zbavení osobní svobody, neboť evropský zatýkácí rozkaz vydaný belgickými orgány se o něm nezmiňuje.
- 20 Právě v tomto kontextu zaslal příslušný belgický vystavující justiční orgán dne 2. července 2018 nizozemským orgánům žádost o dodatečný souhlas podle článku 27 rozhodnutí 2002/584, jež se týkala doplňkového trestu. Vzhledem k tomu, že se nizozemské orgány domnívaly, že jejich souhlas může být poskytnut pouze za jediným účelem, a sice umožnit, aby dotčená osoba byla odsouzena nebo stíhána za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána, a že tomu tak v tomto případě není, této dodatečné žádosti nevyhověly.
- 21 Rozsudkem ze dne 31. července 2018 strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen (soud pro výkon trestů v Antverpách) odmítl argumentaci IK a rozhodl o dalším zbavení osobní svobody této osoby. Dne 3. srpna 2018 se IK proti tomuto rozsudku odvolal k předkládajícímu soudu, kterým je Hof van Cassatie (Kasační soud, Belgie).
- 22 Uvedený soud má za to, že podle čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 lze evropský zatýkácí rozkaz vydat za účelem výkonu trestu, pokud byl již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření v délce nejméně čtyř měsíců.
- 23 Podle čl. 8 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí musí být evropský zatýkácí rozkaz vypracován v souladu s formulářem uvedeným v jeho příloze a musí obsahovat mimo jiné tyto údaje: údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, povahu a právní kvalifikaci trestného činu, popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, a uložený trest.
- 24 Tyto údaje by měly vykonávajícímu justičnímu orgánu umožnit ověřit, zda byly splněny formální a věcné podmínky pro předání na základě evropského zatýkácího rozkazu a zda případně existují důvody pro to, aby bylo zváženo jeho odmítnutí z důvodů, jako je dodržování základních práv a obecných právních zásad zakotvených v článku 6 SEU, v souladu s čl. 1 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí.
- 25 Mimoto se v čl. 27 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví, že kromě případů uvedených v odstavcích 1 a 3 tohoto článku nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.

26 Za těchto podmínek se Hof van Cassatie (Kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Je třeba vykládat čl. 8 odst. 1 písm. f) [rámcového rozhodnutí 2002/584] v tom smyslu, že stačí, pokud vystavující justiční orgán v evropském zatýkacím rozkazu pouze uvede pravomocný trest odnětí svobody, jenž byl uložen, aniž zmíní doplňující trest uložený za stejný trestný čin stejným soudním rozhodnutím, jako je trest podřízení moci soudu pro výkon trestů, který vede ke skutečnému zbavení osobní svobody až po odpykání hlavního trestu odnětí svobody, a to pouze po přijetí formálního rozhodnutí, které za tímto účelem vydá strafuitvoeringsrechtbank (soud pro výkon trestů)?
- 2) Je třeba v případě kladné odpovědi na první otázku vykládat čl. 8 odst. 1 písm. f) [rámcového rozhodnutí 2002/584] v tom smyslu, že lze v důsledku předání členským státem vykonávajícího justičního orgánu na základě evropského zatýkacího rozkazu, v němž je uveden pouze pravomocný trest odnětí svobody, který byl uložen, a nikoli doplňující trest podřízení moci soudu pro výkon trestů, který byl uložen za stejný trestný čin stejným soudním rozhodnutím, při výkonu tohoto doplňujícího trestu přistoupit v členském státě vystavujícího justičního orgánu ke skutečnému zbavení osobní svobody?
- 3) Je třeba v případě záporné odpovědi na první otázku vykládat čl. 8 odst. 1 písm. f) [rámcového rozhodnutí 2002/584] v tom smyslu, že skutečnost, že vystavující justiční orgán neuvedl doplňující trest podřízení moci soudu pro výkon trestů v evropském zatýkacím rozkazu, má za následek, že na základě tohoto doplňujícího trestu, o kterém lze mít za to, že o něm vykonávající justiční orgán nebyl informován, nemůže vést ke skutečnému zbavení osobní svobody v členském státě vystavujícího justičního orgánu?“

K naléhavému řízení

- 27 Předkládající soud požádal, aby tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce upraveném v čl. 107 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora.
- 28 Na podporu svého návrhu tento soud uvedl, že IK je v současné době zbaven osobní svobody v Belgii v rámci svého trestu podřízení moci soudu pro výkon trestů v návaznosti na výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného dne 27. srpna 2014. Podle uvedeného soudu bude odpověď na položené otázky rozhodující, pokud jde o situaci držení IK ve vazbě a jeho ponechání v ní.
- 29 V tomto ohledu je třeba na prvním místě konstatovat, že se tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do oblastí upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která pojednává o prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Tato žádost je tudíž způsobilá k projednání v naléhavém řízení o předběžné otázce.
- 30 Co se zadruhé týče kritéria naléhavosti, je třeba v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora zohlednit okolnost, že dotyčná osoba je v současné době zbavena osobní svobody a její další držení ve vazbě závisí na vyřešení sporu v původním řízení. Situaci dotyčné osoby je navíc třeba posuzovat ke dni zkoumání žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (rozsudek ze dne 19. září 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, bod 30 a citovaná judikatura).
- 31 V projednávané věci je přitom nesporné, že IK byl k tomuto dni zbaven osobní svobody. Dále z vysvětlení poskytnutých předkládajícím soudem vyplývá, že pokračování vazebního držení osoby závisí na výsledku sporu v původním řízení, jelikož vazební opatření, které se na ni vztahuje, bylo uloženo v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného proti této osobě a že pokračování vazebního držení IK při výkonu doplňujícího trestu se odvíjí od odpovědi, které Soudní dvůr poskytne na tyto předběžné otázky.

- 32 Za těchto podmínek se první senát Soudního dvora dne 10. září 2018 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generální advokátky rozhodl vyhovět žádosti předkládajícího soudu projednat tuto žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení.

K předběžným otázkám

- 33 Podstatou třech otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda musí být čl. 8 odst. 1 písm. f) rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že skutečnost, že v evropském zatýkacím rozkazu, na jehož základě došlo k předání dotyčné osoby, nebyl uveden doplňující trest podřízení moci soudu pro výkon trestů, který byl této osobě uložen za tentýž trestný čin tímž soudním rozhodnutím, kterým bylo rozhodnuto o hlavním trestu odnětí svobody, brání tomu, aby výkon tohoto doplňujícího trestu vedl poté, co je odpykán hlavní trest a je přijato formální rozhodnutí za tímto účelem ze strany vnitrostátního soudu příslušného ve věcech výkonu trestů, ke zbavení osobní svobody.
- 34 Úvodem je třeba připomenout, že unijní právo spočívá na základním předpokladu, že každý členský stát sdílí se všemi ostatními členskými státy řadu společných hodnot, na nichž je Unie založena, jak je uvedeno v článku 2 SEU, a uznává, že s ním ostatní členské státy tyto hodnoty sdílejí. Tento předpoklad znamená – a zároveň odůvodňuje – existenci vzájemné důvěry členských států v uznávání těchto hodnot, a tím i v dodržování unijního práva, které tyto hodnoty zakotvuje [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 35 a citovaná judikatura].
- 35 Jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy, mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která uznává unijní právo [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 36 a citovaná judikatura].
- 36 Z bodu 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání.
- 37 Z článku 1 odst. 1 a 2 a z bodů 5 a 7 odůvodnění uvedeného rámcového rozhodnutí vyplývá, že rámcové rozhodnutí 2002/584 má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání podepsané v Paříži dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 39 a citovaná judikatura].
- 38 Rámcové rozhodnutí 2002/584 zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 40 a citovaná judikatura].

- 39 V souladu s čl. 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí je účelem mechanismu evropského zatýkácího rozkazu umožnit zadržení a předání vyžádané osoby tak, aby s ohledem na cíl sledovaný uvedeným rámcovým rozhodnutím, spáchaný trestný čin nezůstal nepotrestán a tato osoba byla stíhána nebo vykonala trest odnětí svobody, který jí byl uložen.
- 40 V tomto ohledu se zásada vzájemného uznávání, která představuje „úhelný kámen“ justiční spolupráce v trestních věcech v rámci Unie, jak vyplývá zejména z bodu 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584, uplatní v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle kterého jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41 a citovaná judikatura].
- 41 Vykonávající justiční orgány tedy mohou odmítnout výkon takového rozkazu v podstatě pouze v taxativně vyjmenovaných případech stanovených v rámcovém rozhodnutí 2002/584 a výkon evropského zatýkácího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v článku 5 tohoto rámcového rozhodnutí. Zatímco výkon evropského zatýkácího rozkazu tedy představuje pravidlo, odmítnutí jeho výkonu je pojmuto jako výjimka, která musí být vykládána striktně [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky justičního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41 a citovaná judikatura].
- 42 Rámcové rozhodnutí 2002/584 výslovně uvádí v článku 3 důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu, v člancích 4 a 4a důvody, pro které je možné jeho výkon odmítnout, jakož i v článku 5 záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát.
- 43 Soudní dvůr mimoto rozhodl, že tato ustanovení spočívají na předpokladu, že dotýčný evropský zatýkácí rozkaz splňuje požadavky zákonnosti stanovené v čl. 8 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí a že nesplnění jednoho z těchto požadavků, jehož dodržení je podmínkou platnosti evropského zatýkácího rozkazu, musí v zásadě vést vykonávající justiční orgán k tomu, že takovému zatýkácímu rozkazu nevyhoví (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, body 63 a 64).
- 44 Nelze bez dalšího vyloučit, že uložení doplňujícího trestu, který nebyl uveden v evropském zatýkáčím rozkazu, může za určitých okolností představovat jeden z důvodů, z nichž je možné výkon takového rozkazu odmítnout.
- 45 Ve světle těchto úvah je třeba určit, zda za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, v důsledku neuvedení doplňujícího trestu v evropském zatýkáčím rozkazu byl narušen výkon pravomocí, které vykonávající justiční orgán odvozuje z článků 3 až 5 rámcového rozhodnutí 2002/584, nebo nebyl splněn požadavek zákonnosti stanovený v čl. 8 odst. 1 písm. f) tohoto rozhodnutí.
- 46 Zaprvé je třeba uvést, že ve věci v původním řízení nebyl vykonávající justiční orgán zbaven možnosti uplatnit ustanovení článků 3 až 5 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 47 Zadruhé je nutné za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, určit, zda neuvedení doplňujícího trestu v evropském zatýkáčím rozkazu není v rozporu s požadavkem zákonnosti stanoveným v čl. 8 odst. 1 písm. f) uvedeného rámcového rozhodnutí.
- 48 Toto ustanovení vyžaduje uvedení údaje o „[uloženém trestu], existuje-li pravomocný rozsudek“.
- 49 Kromě toho pro účely zjednodušení a urychlení postupu předávání ve lhůtách stanovených v článku 17 rámcového rozhodnutí 2002/584 obsahuje toto rozhodnutí v příloze zvláštní formulář, jež musí vystavující justiční orgány vyplnit s uvedením v něm konkrétně požadovaných údajů (rozsudek ze dne

23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, bod 57). Bod 2 písmena c) tohoto formuláře odkazuje na „[délku] uloženého trestu odnětí svobody nebo nařízeného ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody“.

- 50 Účelem požadavku zákonnosti stanoveného v čl. 8 odst. 1 písm. f) rámcového rozhodnutí 2002/584 je informovat vykonávající justiční orgány o délce uloženého trestu odnětí svobody, pro který se žádá předání vyžádané osoby, a to prostřednictvím údajů, které mají těmto orgánům poskytnout minimální formální informace, jež jsou nezbytné k tomu, aby mohly rychle vyhovět evropskému zatýkácímu rozkazu tím, že neprodleně rozhodnou o předání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, body 58 a 59).
- 51 Tento požadavek má vykonávajícímu justičnímu orgánu umožnit, jak uvedla generální advokátka v bodě 66 svého stanoviska, aby se přesvědčil o tom, že evropský zatýkácí rozkaz spadá do oblasti působnosti tohoto rámcového rozhodnutí, a zejména ověřil, zda byl vydán k výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, jejichž délka přesahuje horní hranici 4 měsíců stanovenou v čl. 2 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí.
- 52 V projednávaném případě překračuje hlavní trest odnětí svobody v délce trvání tří let, jenž byl IK uložen, tuto hranici. V důsledku toho uvedení tohoto trestu postačovalo k zajištění toho, aby evropský zatýkácí rozkaz splňoval požadavek zákonnosti uvedený v čl. 8 odst. 1 písm. f) tohoto rámcového rozhodnutí.
- 53 Za těchto podmínek byl vykonávající justiční orgán povinen osobu, na kterou se vztahoval evropský zatýkácí rozkaz, předat, aby spáchaný trestný čin nezůstal nepotrestán a aby trest, který byl této osobě uložen, byl vykonán.
- 54 Za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, tedy skutečnost, že evropský zatýkácí rozkaz neuvádí doplňující trest, nemůže mít žádný vliv na výkon tohoto trestu ve vystavujícím členském státě po předání.
- 55 Tento závěr nemůže být zaprvé zpochybněn argumentem použitým IK a nizozemskou vládou, podle kterého rozhodnutí vykonávajícího justičního orgánu představuje v podstatě titul, jenž je podkladem pro zbavení osobní svobody ve vystavujícím členském státě, takže trest, který nebyl předmětem rozhodnutí vykonávajícího justičního orgánu a pro který nebylo předání odsouhlaseno, nemůže být vykonán.
- 56 Rozhodnutí vykonávajícího orgánu totiž nemá v projednávaném případě odsouhlasit výkon trestu odnětí svobody ve vystavujícím členském státě. Jak uvedla generální advokátka v bodě 81 svého stanoviska a jak bylo připomenuto v bodě 39 tohoto rozsudku, toto rozhodnutí se omezuje na umožnění předání dotčené osoby v souladu s ustanoveními rámcového rozhodnutí 2002/584, aby spáchaný trestný čin nezůstal nepotrestán. Základem pro výkon trestu odnětí svobody je pravomocný rozsudek vydaný ve vystavujícím členském státě, jehož uvedení vyžaduje čl. 8 odst. 1 písm. c) tohoto rámcového rozhodnutí.
- 57 Zadruhé, ačkoli nizozemská vláda na jednání před Soudním dvorem uvedla, že nepochybně platnost evropského zatýkácího rozkazu dotčeného ve věci v původním řízení, tvrdí však, že výkon trestu, o kterém nebyl vykonávající justiční orgán informován, je v rozporu se zásadou speciality. Takový výklad nelze přijmout.
- 58 Je třeba uvést, že článek 27 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Případné stíhání za jiné trestné činy“, v odstavci 2 stanoví, že osobu, která byla předána, nelze stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než pro který byla předána a kterého se dopustila před svým předáním. Kromě toho odstavec 3 písm. g) tohoto článku stanoví možnost žádat za tímto účelem

o souhlas vydávajícího justičního orgánu po předání. Jak přitom uznala samotná nizozemská vláda ve svých písemných vyjádřeních, dodatečný souhlas se může týkat pouze jiného trestného činu, než je trestný čin, který vedl k předání, a nikoliv trestu vztahujícího se k témuž trestnému činu.

- 59 Z toho vyplývá, že se speciální pravidlo uvedené v článku 27 rámcového rozhodnutí 2002/584, jak připomněla generální advokátka v bodech 53 a 54 svého stanoviska, vztahuje pouze na jiné trestné činy než ty, které vedly k předání.
- 60 V tomto ohledu je třeba konstatovat, jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, že v projednávaném případě k přidání doplňujícího trestu nedošlo po předání dotyčné osoby. Tento trest byl uložen za tentýž trestný čin a tímž soudním rozhodnutím, kterým byl uložen hlavní trest odnětí svobody v délce trvání tří let.
- 61 Vzhledem k tomu, že IK byl uložen tento doplňující trest za trestný čin, na jehož základě byl evropský zatýkácí rozkaz vydán a vykonán, otázka, zda lze tento trest vykonat zbavením osobní svobody v případě, že vykonávací justiční orgán o něm nebyl informován, tedy nespadá do působnosti speciálního pravidla.
- 62 Zatřetí není namístě mít za to, ačkoli Evropská komise tvrdí opak, že jelikož nebyl doplňující trest uveden v evropském zatýkáčím rozkazu, jeho výkon může s ohledem na zásadu vzájemné důvěry vést k opatření spočívajícímu ve zbavení osoby svobody pouze tehdy, pokud byl vykonávající justiční orgán o něm předem informován podle čl. 15 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 a pokud se s ohledem na tento doplňující trest tento orgán nerozhodne dovolávat jednoho z důvodů pro odmítnutí výkonu evropského zatýkáčím rozkazu nebo vázat jeho výkon na určité záruky poskytnuté vystavujícím členským státem v souladu s články 3 až 5 uvedeného rámcového rozhodnutí.
- 63 Soudní dvůr zajisté již rozhodl, že v duchu účinné soudní spolupráce v trestních věcech musí vystavující a vykonávající justiční orgány plně využívat nástroje upravené konkrétně v čl. 8 odst. 1 a článku 15 rámcového rozhodnutí 2002/584 s cílem podpořit vzájemnou důvěru stojící na pozadí této spolupráce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. prosince 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, body 90 a 91).
- 64 V projednávané věci, jak uznala belgická vláda na jednání před Soudním dvorem, měl být doplňující trest uveden v evropském zatýkáčím rozkazu. Nic to však nemění na tom, že jak vyplývá z bodu 46 tohoto rozsudku, neuvedení doplňujícího trestu v evropském zatýkáčím rozkazu předně nemá za následek to, že byl narušen výkon pravomocí, které vykonávající justiční orgán odvozuje z článků 3 až 5 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 65 Dále, jak uvedla generální advokátka v bodě 109 svého stanoviska, ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že se IK, i když věděl o existenci a délce svého trestu, nedovolával před vykonávajícím justičním orgánem skutečnosti, že doplňující trest není v evropském zatýkáčím rozkazu uveden.
- 66 Konečně, jak Soudní dvůr již rozhodl, pokud jde o řízení týkající se evropského zatýkáčím rozkazu, je za zaručení dodržení práv osoby, jejíž předání je požadováno, v první řadě odpovědný vystavující členský stát, u něhož je třeba vycházet z toho, že dodržuje unijní právo a zejména základní práva tímto právem uznaná (rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, bod 50).
- 67 Rozhodnutím vykonávajícího justičního orgánu tedy není dotčena možnost, aby dotyčná osoba využila po svém předání opravné prostředky podle právního řádu vystavujícího členského státu, které jí umožní případně napadnout legalitu jejího držení ve vazbě v tomto členském státě, jak vyplývá mimo jiné ze sporu v původním řízení, s ohledem na evropský zatýkáčím rozkaz, na základě kterého bylo odsouhlaseno její předání. Tato osoba se může při této příležitosti zejména dovolávat dodržování

práva na účinný opravný prostředek a spravedlivý proces, jakož i práva na obhajobu, která odvozuje z článku 47 a čl. 48 odst. 2 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. září 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, bod 50).

- 68 Za takových okolností, jako jsou dány ve věci v původním řízení, nemůže být čl. 15 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 tudíž vykládán tak, že vyžaduje, aby vystavující justiční orgán informoval vykonávací justiční orgán poté, co tento orgán vyhověl žádosti o předání, o existenci doplňujícího trestu, aby mohl uvedený orgán přijmout rozhodnutí o možnosti vykonat tento trest ve vystavujícím členském státě.
- 69 Jak poznamenala generální advokátka v bodě 116 svého stanoviska, podřídít výkon doplňujícího trestu takové povinnosti, když vykonávající justiční orgán nemohl odmítnout vyhovět evropskému zatýkácímu rozkazu, by bylo neslučitelné s cílem usnadnit a urychlit soudní spolupráci, který je sledován tímto rámcovým rozhodnutím (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. ledna 2018, Piotrowski, C-367/16, EU:C:2018:27, bod 53 a citovaná judikatura).
- 70 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že čl. 8 odst. 1 písm. f) rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že skutečnost, že v evropském zatýkáčím rozkazu, na jehož základě došlo k předání dotyčné osoby, nebyl uveden doplňující trest podřízení moci soudu pro výkon trestů, který byl této osobě uložen za tentýž trestný čin tímž soudním rozhodnutím, kterým bylo rozhodnuto o hlavním trestu odnětí svobody, nebrání tomu, aby výkon tohoto doplňujícího trestu vedl poté, co je odpykán hlavní trest a je přijato formální rozhodnutí za tímto účelem ze strany vnitrostátního soudu příslušného ve věcech výkonu trestů, ke zbavení osobní svobody.

K nákladům řízení

- 71 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Článek 8 odst. 1 písm. f) rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že skutečnost, že v evropském zatýkáčím rozkazu, na jehož základě došlo k předání dotyčné osoby, nebyl uveden doplňující trest podřízení moci soudu pro výkon trestů, který byl této osobě uložen za tentýž trestný čin tímž soudním rozhodnutím, kterým bylo rozhodnuto o hlavním trestu odnětí svobody, nebrání tomu, aby výkon tohoto doplňujícího trestu vedl poté, co je odpykán hlavní trest a je přijato formální rozhodnutí za tímto účelem ze strany vnitrostátního soudu příslušného ve věcech výkonu trestů, ke zbavení osobní svobody.

Podpisy.